

**[Madsen-Mygdal.]**

industrierne, hvad vi har af den Slags, Skibsfarten og enkelte andre Virksomheder, og paa den anden Side staar de Erhverv og Befolkningsgrupper, som gennem Tvangsaftaler om Arbejds løn og Varepriser søger at fastholde et Prisniveau, som er uden Forbindelse med det Niveau, vi faktisk i Dag befinder os paa. Se, denne Delingslinie deler i Dag Befolkningen i to omtrent lige store Dele. Den gaar ikke just mellem By og Land, men den gaar dog saaledes, at den ene Gruppe har sit Tyngdepunkt paa Landet, den anden i Byerne. Den ene Gruppe arbejder og lever under et Pristal, der er nærved eller under 100, og den anden lever med et Pristal paa nær ved 200, ja, endog derover; efter Statistikken er det knap 200, men de, der mærker Pristallet ude i det praktiske Liv, saaledes som det former sig dér, vil give mig Ret i, at man Gang paa Gang mærker, at det i Virkeligheden er over 200.

Nu kan man saa spørge, hvem der nu er værst stillet af de to Parter. Ja, for Landbruget, som der i Dag stilles Forslag om at hjælpe, og for andre eksporterende Erhverv, der maa tage deres Indtægter efter Verdensprisniveauet, men maa afholde Produktions- og Leveomkostninger efter et Prisniveau, der er omtrent dobbelt saa højt, for disse Erhverv er Stillingen selvfølgelig fuldkommen uholdbar, hvis ikke der finder en Tilpasning Sted. Men om den bliver bedre for hele det organisationsbundne Erhvervsliv, er et stort Spørgsmaal, eller rettere sagt, for mig er det ikke noget Spørgsmaal: den bliver aldeles ikke bedre. Fra den Side klamrer man sig til de høje Indkomsttal og tror, at Redningen findes dér, men dér gør man sig skyldig i en fundamental Misforstaaelse; Tallet selv har i Virkeligheden ingen Betydning; det er Realværdien af Tallet, det kommer an paa, og naar man gør sig skyldig i en saadan Misforstaaelse, saa har Livet selv Straffen paa rede Haand. Og den Straf, der uvægerligt følger, er Arbejdsløsheden, og jeg vilde oprigtigt ønske, at alle Medlemmer her i Tinget, naar vi drøfter Arbejdsløsheden — som virkelig ogsaa er det vigtigste Spørgsmaal, vi har at drøfte her i Landet, og vi kommer til at drøfte det mange Gange i den kommende Tid, desværre — vilde gøre sig klart, hvad Arbejdsløsheden kommer af. Den kommer ene og alene af Mangel paa Tilpasning. Det er ikke sandt, at der er Mangel paa Arbejde her i Landet. Der er rigeligt Arbejde, men der er ikke Arbejde paa hvilke som helst Vilkaar. Der er Arbejde, men ikke paa Vilkaar af en

saadan Beskaffenhed, at Købeevnen ikke svarer dertil. Fjerner man sig derfra, saa reguleres det derved, at der da bliver Arbejdsløshed. Derfor nytter det ikke saa meget — det kan se meget tiltalende ud —, at Arbejdspriserne holdes oppe gennem Aftaler om kort Arbejdstid og høje Lønninger. Hvad kan det nytte, hvis der ikke bliver noget Arbejde? Og hvad hjælper det, at Varepriserne gennem Aftaler mellem industridrivende og handlende holdes højt — og det finder jo ogsaa Sted i ganske den samme Aand, som leder Arbejder- og Arbejdsgiverforeningerne, naar de taler sammen —, hvad nytter det, at Butikspriserne holdes højt, naar Omsætningen forsvinder, Handelen gaar i Staa og Butikkerne staar tomme?

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne sagde før, at det kunde godt gaa saaledes, at der ogsaa blev Arbejdsløshed i Landbruget. Nej, der tror jeg nu ikke. Saaledes som det tegner sig, tror jeg, at saa længe den nuværende Landbostand overhovedet kan holde sig ved sine Hjem, bliver det ikke Arbejdsløshed, der kommer til at præge Livet dér. Ja, det kan være, den Dag kommer, da de bliver hjemløse; saa er Forholdet et andet; men saa længe de er i deres Hjem, tør jeg love den ærede Ordfører og alle, at der ikke bliver Arbejdsløshed i Landbruget. Nej, i Landbruget, dér er — saa daarlige Tiderne end bliver — Arbejdet det sikre; men om der overhovedet bliver nogen som helst Løn for det Arbejde, det er det usikre; eller rettere: det er saa usikkert, at man maa sige, at det bliver der vel ikke under de nuværende Forhold. I andre Erhverv er det modsat. Dér søger man gennem Lønaftaler at sikre sig Lønnen, og den holder man altsaa fast paa; men Resultatet bliver det, at Arbejdet forsvinder. Nu kan man diskutere om, hvad der er det bedste: Den ene Side faar Arbejde, men ingen Løn; den anden faar Løn, men intet Arbejde. Jeg tror, det er lige ulykkeligt og lige komplet meningsløst for begge Parter. Kun hvis der finder den Tilpasning Sted, der tilvejebringer en naturlig Samvirksomhed mellem Erhvervene, vil der blive baade Arbejde og Løn til alle i vort Folk, og det var det lykkeligste, hvis det kunde ske.

Jeg maa om den foreliggende Situation sige, at det sikre er dette, at dersom ikke disse to Verdener med hver sit Pristal — og Forskellen er i Dag større end nogen Sinde, større end nogen af os nogen Sinde har oplevet — tilpasser sig til hinanden, saa de kommer til at arbejde paa det samme Niveau, hvilket jo ikke behøver at betyde